

III. PRZEGLĄD ORZECZNICTWA

ORZECZNICTWO CYWILNE SĄDU NAJWYŻSZEGO

Kodeks cywilny z 23 IV 1961 r. (Dz. U. nr 16, poz. 93).

Art. 13 i 16 „Przymusowe leczenie alkoholików na podstawie przepisów ustawy 10 XII 1959 r. o zwalczaniu alkoholizmu (Dz. U. Nr 69, poz. 434) nie czyni zbędnym stosowania — względem tych osób — przepisów o ubezwłasnowolnieniu”. — II CR 126/67 z dnia 5 VII 1967 r.

Art. 444 § 2. W wypadku, gdy zwiększyły się potrzeby poszkodowanego w zakresie odżywiania ze względu na rodzaj skutków wypadku i konieczność ich usunięcia, nie ma podstawy do oddalenia powództwa o rentę uzupełniającą w tym zakresie na tej tylko podstawie, że potrzeby te mogłyby być zaspokojone z sumy przyznanej tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. — I PR 285/67 z dnia 19 IX 1967 r.

Przepisy wprowadzające kodeks cywilny z 23 IV 1964 r. (Dz. U. nr 16, poz. 94).

Art. LVI § 1. „Objęcie przez spadkobiercę razem z innymi spadkobiercami albo razem z niektórymi ze spadkobierców przed dniem 5 VII 1963 r. w posiadanie gospodarstwa rolnego należącego do spadku otwartego przed tym dniem uzasadnia zachowanie przez tego spadkobiercę prawa dziedziczenia spadkowego gospodarstwa rolnego na podstawie art. LVI § 1 przep. wpraw. k.c. w takim wypadku, gdy objęcie gospodarstwa w posiadanie nastąpiło w drodze faktycznych (nieformalnych) działań spadku”. — Uchwała III CZP 75/67 z dnia 14 XI 1967 r.

Art. LX § 2. „W postępowaniu o podział gospodarstwa rolnego, należącego w częściach ułamkowych do dwóch współwłaścicieli, z których jeden zmarł przed dniem 5 lipca 1963 r. a drugi zmarł po tej dacie, dopuszczalny jest podział bez zachowania przepisów o normach obszarowych w takim wypadku, gdy spadkobiercy tych współwłaścicieli podzielili się faktycznie tym gospodarstwem przed dniem 5 lipca 1963 r., w następstwie czego użytkują osobiście wydzielone części tego gospodarstwa”. — Uchwała III CZP 74/67 z dnia 14 XI 1967 r.

Kodeks rodzinny i opiekuńczy z dnia 25 II 1964 r. (Dz. U. nr 9, poz. 59).

Art. 12 § 1. Ubezwłasnowolnienie częściowe z powodu choroby psychicznej względnie niedorozwoju umysłowego nie jest kryterium ustawowym oceny zdolności do zawarcia małżeństwa. — I CR 559/66 z dnia 7 IV 1967 r.

Art. 63. „Termin do wytoczenia powództwa o zaprzeczenie ojcostwa przez męża matki biegnie od dnia, w którym dowiedział się on o urodzeniu dziecka przez żonę — także w takim wypadku, gdy mąż matki nie został ujawniony jako ojciec w akcie urodzenia dziecka. Do rozstrzygnięcia sprawy nie jest potrzebne sprostowanie aktu urodzenia dziecka, polegające na ujawnieniu w tym akcie męża matki jako ojca”. — Uchwała składu 7 sędziów S.N. III CZP 85/67 z dnia 15 stycznia 1968 r.

Art. 135 § 1. „Zasądzając należne dziecku alimenty sąd nie bierze pod uwagę zasiłku rodzinnego. Zasiłek ten przypada na potrzeby dziecka niezależnie od zasądzonych alimentów. Jeżeli zasiłek rodzinny jest pobierany przez tego z rodziców, od którego zasądza się alimenty, sąd w wyroku upoważnia do jego pobierania osobę, do rąk której alimenty na rzecz dziecka zostały zasądzone. — Uchwała składu 7 sędziów S. N. III CZP 56/67 z dnia 11 XII 1967 r.

Kodeks postępowania cywilnego z 17 X 1964 r. (Dz. U. nr 43, poz. 296; sprost.: z 1965 r. nr 15, poz. 113).

Art. 1 § 1. „Następca prawny właściciela nieruchomości nadanej na podstawie przepisów o przeprowadzeniu reformy rolnej może w drodze sądowej dochodzić od osoby, władającej faktycznie budynkami znajdującymi się na tej nieruchomości, ich wydania, chociaż jego poprzednik prawny nie był wprowadzony przez właściwy organ administracyjny w posiadanie tych budynków”. — Uchwała III CZP 96/67 z 10 I 1968 r.

Art. 1 § 3. „Sprawy o przyznanie pomocy społecznej (Ustawa z dnia 16 VIII 1923 r. Dz. U. Nr 20, poz. 119) należą do kompetencji władz administracyjnych — a nie do drogi sądowej”. — II CR 58/67 z dnia 5 lipca 1967 r.

Art. 18 § 2. Postanowienie Sądu Wojewódzkiego odmawiające przyjęcia do rozpoznania przekazanej mu sprawy przez Sąd Powiatowy nie jest postanowieniem kończącym postępowanie, nie podlega więc zaskarżeniu. II CZ 60/67 z dnia 25 VIII 1967 r.

Art. 100. „Przy wzajemnym zniesieniu kosztów procesu (art. 100 zdanie pierwsze k.p.c.) sąd może rozdzielić nieuiszczone opłaty sądowe między strony — zależnie od okoliczności — zarówno po połowie jak i w innym stosunku” — Uchwała składu 7 sędziów S. N. III CZP 114/66 z 27 XI 1967 r.

Art. 174 § 1 p. 1 w związku z art. 76. „W razie śmierci interwenienta ubocznego postępowanie sądowe ulega zawieszeniu”. — Uchwała III CZP 87/67 z dnia 28 XII 1967 r.

Art. 817. „Określony w art. 817 k.p.c. trzymiesięczny termin, w ciągu którego wierzyciel w sprawie o naruszenie posiadania może żądać podjęcia ukończonej egzekucji na podstawie tego samego tytułu wykonawczego, nie dotyczy sytuacji przewidzianej w art. 1051 k.p.c., tj. gdy dłużnik — stosownie do treści tytułu egzekucyjnego — ma obowiązek nie przeszkadzać czynności wierzyciela”. — Uchwała III CZP 80/67 z 14 XI 1967 r.

Ustawa z dnia 25 lutego 1958 r. o uregulowaniu stanu prawnego mienia pozostającego pod zarządkiem państwowym (Dz. U. nr 11, poz. 37).

Art. 9. „Wpis do księgi wieczystej odrębnej własności lokalu, ustanowionej orzeczeniem właściwego ministra, wydanym na podstawie przepisów ustawy z dnia 25 lutego 1958 r. o uregulowaniu stanu prawnego mienia pozostającego pod zarządkiem państwowym (Dz. U. nr 11 poz. 37), następuje przy odpowiednim zastosowaniu przepisów o sposobie ujawnienia w księdze wieczystej odrębnej własności lokali ustanowionej w drodze umowy”. — Uchwała III CZP 83/67 z dnia 2 XII 1967 r.

Rozporządzenie R. M. z dnia 28 listopada 1964 r. w sprawie przenoszenia własności nieruchomości rolnych, znoszenia współwłasności takich nieruchomości oraz cizie dziczenia gospodarstw rolnych (Dz. U. nr 45, poz. 304).

„Teren położony w obrębie zwartej zabudowy miasta nie stanowi nieruchomości rolnej bez względu na jego obszar”. — Uchwała III CZP 51/67 z dnia 4 VII 1967 r.

Ustawa z dnia 31 stycznia 1961 r. o łączności (Dz. U. nr 8, poz. 48).

Art. 55 i nast. „Przepisy art. 55 i nast. ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o łączności (Dz. U. nr 8, poz. 48) nie dotyczą odpowiedzialności P.P. „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” za szkody, które w świetle doświadczenia nie stanowią zwykłego następstwa nienależytego świadczenia usług przewidzianych w wymienionej ustawie”. Uchwała III CZP 48/67 z **dnia 2 XII 1967 r.**

Ustawa z dnia 17 II 1961 r. o spółdzielniach i ich związkach (Dz. U. nr 12, poz. 61).

Art. 38. „Członek wykluczony ze spółdzielni mieszkaniowej nie ma interesu prawnego ani legitymacji czynnej do zaskarżenia na podstawie art. 38 ustawy z dnia 17 II 1961 r. o spółdzielniach i ich związkach (Dz. U. Nr 12, poz. 61) uchwał walnego zgromadzenia podjętych w okresie jego wykluczenia. Odnosi się to również do członka, którego prawa członkowskie zostały następnie przywrócone prawomocnym wyrokiem uchylającym uchwałę o wykluczeniu”. — II CR 559/66 z dnia 29 sierpnia 1967 r.

Art. 38. „Nie można odmówić żadnemu członkowi spółdzielni budowlano-mieszkaniowej, a tym bardziej członkowi rady takiej spółdzielni, interesu prawnego w zaskarżeniu uchwały walnego zgromadzenia naruszającej ustawowo albo statutowo ustalone zasady powoływania członków organów spółdzielni, w szczególności członków rady spółdzielni.

Żaden przepis prawa ani statutu nie zabrania wyboru nowych członków rady na jakiś czas przed upływem kadencji tych członków, których nowo wybrani mają zastąpić. W wypadku jednak takiego wcześniejszego wyboru nowi członkowie rady obejmą swe obowiązki dopiero z upływem kadencji swych poprzedników, ci ostatni bowiem, niezależnie od dokonanego wyboru, zachowują swe mandaty do końca kadencji. Jednak okres od daty takiego wyboru do daty upływu kadencji nie może być nadmierny. Dokonanie bowiem wyboru nowego członka w połowie trzyletniej kadencji członka, którego ma on zastąpić, wypaczałoby sens i cel wyboru”. — I CR 25/67 z dnia 6 lipca 1967 r.

*Zebrał
Henryk Dąbrowski*

ORZECZNICTWO KARNE SĄDU NAJWYŻSZEGO IZBA KARNA I IZBA WOJSKOWA

Kodeks karny

Art. 14. Nieznajomość przepisów prawa nie może stanowić o nieumyślności działania. (24 VIII 1967 r. — V KRN 469/67).

Art. 25. Dobrowolne zaniechanie przewidziane w art. 25 k.k. ma miejsce wtedy, gdy sprawca z własnej woli nie wykonał ostatnich czynności niezbędnych do wywołania zamierzonego skutku. Odstąpienie zaś nie jest dobrowolne, gdy sprawca odstąpił na skutek okoliczności zewnętrznych, które w sposób decydujący wpłynęły na jego wolę i skłoniły go do odstąpienia od urzeczywistnienia zamiaru. (14 IX 1967 r. — V KRN 599/67).

Art. 126. Przeszkadzanie czynnościom urzędowym sądu wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 126 k.k. tylko wówczas, jeżeli urzeczywistnione jest przy użyciu przemocy lub groźby karalnej. (20 X 1967 r. — VI KZP 19/67;).

Art. 187. Czyn polegający na przerobieniu blankietu czekowego zaopatrzonego podpisem właściciela konta bankowego przez wpisanie w nim kwoty i daty oraz na następnym zrealizowaniu tak przerobionego czeku mieści w sobie znamiona przestępstwa z art. 187 oraz 262 § 1 k.k. i taki czyn stosownie do art. 36 k.k. należy zakwalifikować z art. 187 k.k. jako z przepisu zagrożonego karą surowszą. (11 XI 1967 r. — V KRN 886/67;).

Art. 225 § 2. Zagadnienie stopnia fizjologicznego wzruszenia nie wchodzi w zakres badań biegłych lekarzy psychiatrów i nie może być poddane ich ocenie, ocena

bowiem, czy sprawca działał pod wpływem silnego wzruszenia w rozumieniu art. 225 § 2 k.k. należy do sądu orzekającego. (21 IV 1907 r. — II KR 8/67).

Art. 240. Osoba biorąca udział w bójce lub pobiciu odpowiada z art. 240 k.k., jeżeli przewidywała lub co najmniej powinna była przewidzieć, iż w wyniku takiego zajścia może nastąpić skutek w postaci ciężkiego lub bardzo ciężkiego uszkodzenia ciała (§ 1) albo w postaci śmierci (§ 2) i jeżeli skutek ten w rzeczywistości nastąpił, przy czym obojętne jest dla bytu tego przestępstwa, czy skutek został spowodowany przez indywidualnie oznaczonego sprawcę, czy też sprawcy ustalić się nie da, czy wreszcie skutek nastąpił z innych przyczyn np. z powodu upadku.

Jeżeli bowiem osoba napadnięta doznała na skutek upadku ciężkiego uszkodzenia ciała, to skutek ten będący w sferze przewidywań napastników, jest następstwem pobicia. Słowa użyte w art. 240 § 1 k.k. „Jeżeli stąd wynikło uszkodzenie”, należy rozumieć w ten sposób, że uszkodzenie musi wynikać z bójki lub pobicia, jako sumy działań wszystkich uczestników zajścia i że między skutkiem a zajściem musi istnieć związek przyczynowy. (29 VI 1967 r. — V KRŃ 877/66).

Kodeks karny Wojska Polskiego.

Art. 56. Przewodniczący rozprawy obowiązany jest w razie warunkowego zawieszenia wykonania kary — pouczyć skazanego dokładnie o treści art. 56 § 1 i 2 k.k. W.P. tj. o konsekwencjach, jakie pociągnie za sobą lub może pociągnąć popełnienie przestępstwa — w okresie zawieszenia kary — nowego przestępstwa z tych samych pobudek lub tego samego rodzaju co poprzednie, albo popełnienie innego przestępstwa, jak również jego złe prowadzenie się, niewykonanie przestępstwa, jak również jego złe prowadzenie się, niewykonanie przestępstwa obowiązku wynagrodzenia szkody, albo nieuiszczenie grzywny w terminie.

Celem prawidłowego realizowania przez sąd polityki karnej w zakresie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności, sąd winien pozostawać w kontakcie z dowódcą właściwej jednostki wojskowej, w której skazany pełnił służbę i winien przez tego dowódcę periodycznie być informowany o zachowaniu się skazanego w okresie trwania warunkowego zawieszenia kary.

Zgłoszone w tym względzie przez dowódcę jednostki wojskowej dezyderaty i wnioski, które są należycie omotywowane i udokumentowane, winny być wnikliwie rozważone przez sąd i mogą stanowić wystarczającą podstawę do postąpienia po myśli § 2 art. 56 k.k. W.P.

Celem umożliwienia skazanemu realizacji przysługującego mu prawa do obrony, wydanie przez sąd na zasadzie art. 56 § 2 k.k. W.P. zarządzenia w przedmiocie wykonania zawieszony mu kary winno nastąpić po uprzednim wysłuchaniu go. W tym celu skazany winien być wezwany na posiedzenie sądu. W razie potrzeby w posiedzeniu sądu winien wziąć udział obrońca. (19 V 1967 r. — Rw 384/67).

Art 117 § 2. W przypadku skazania za przestępstwo określone w art. 117 § 2 k.k. W.P. sąd nie tylko może, lecz powinien uwzględnić w ramach sędziowskiego wymiaru kary jako okoliczność obciążającą między innymi skutek dokonanej przez sprawcę czynnej napaści w postaci spowodowanego przestępstwa ciężkiego lub bardzo ciężkiego uszkodzenia ciała (22 VI 1967 r. — Rw 533/67).

Art. 124. Skupienie się, o którym mowa w art. 124 § 1 k.k. W.P., i dopuszczenie się wspólnymi siłami jednego z przestępstw wymienionych w tym przepisie nie jest uwarunkowane uprzednią złą czy porozumieniem się sprawców. Skupienie staje się faktem najpóźniej z tą chwilą, gdy dwóch lub więcej żołnierzy obecnych na miejscu, w zamiarze zaatakowania każdy z nich tego samego przedmiotu ochronny jednego z przepisów wymienionych w art. 124 § 1 k.k. W.P., podejmują równoczesne działania ze świadomością, iż zapoczątkowują wspólne popełnienie przestępstwa. Jeśli zapoczątkowanego takim skupieniem się przestępstwa dopuszczają się wspólnymi siłami, to znaczy zbiegającymi się w czasie działaniami każdego z uczestników skupienia, charakteryzującymi się użyciem przemocy w stosunku do

wspólnego przedmiotu przestępstwa (art. 117 i 120 k.k. W.P.), a w wypadku czynu z art. 119 k.k. W.P. także zbiegającymi się zaniechaniami przestępczymi, to tym samym spełniają elementy ustawowe, decydujące o kwalifikowanej odpowiedzialności z art. 124 § 1 k.k. W.P. (5 VII 1967 r. — *Rw* 549/67).

Mały kodeks karny

Art. 12. Oddanie w zastaw zaciągniętej pożyczki fałszywych banknotów jest równoznaczne z puszczaniem ich w obieg w rozumieniu art. 12 § 1 m.k.k. (6 IV 1967 r. — I KR 249/66).

Art. 12. Pod pojęciem podrobienia pieniędzy rozumieć należy przedsięwzięcie czynności prowadzących do nadania papierowi pozoru pieniądza. Podrobienie zatem pieniędzy w rozumieniu art. 12 § 1 powyższego dekretu polega na naśladownictwie pieniądza będącego w danej chwili w obiegu. (3 V 1967 r. — I KR 54/67).

Art. 39. Do zastosowania art. 39 m.k.k. konieczne jest ustalenie, że zamiar sprawcy obejmował wywołanie skutków gospodarczych, które wyraźnie wymienione są w powołanym przepisie. Wywołanie zaś ogólnego nieporządku w prowadzeniu zakładu nie wystarcza do zastosowania, cytowanego przepisu art. 39 m.k.k., natomiast może wystarczyć do zastosowania art. 286 k.k. (31 X 1966 r. — II KR 83/66).

Art. 47. Nie można utożsamiać pierwszego przesłuchania z pierwszym protokołem przesłuchania, gdyż pierwsze przesłuchanie może być zaprotokołowane więcej niż w jednym protokole. Może to mieć miejsce w szczególności wówczas, gdy pierwsze przesłuchanie, ze względu na jego długotrwałość, nie może odbywać się w ciągłości i wymaga przerw dla wypoczynku na kilka godzin lub do następnego dnia albo gdy oskarżony nawet już po podpisaniu protokołu oświadczy przesłuchującemu, że pragnie swoje wyjaśnienia uzupełnić lub zmienić. W takiej sytuacji obowiązkiem przesłuchującego byłoby uzupełnienie protokołu lub sporządzenie nowego protokołu, który stanowiłby dalszy ciąg pierwszego przesłuchania. (7 sędziów 30 X 1967 r. — V KRN 732/67).

Kodeks postępowania karnego

Art. 49. Nawet dla ewentualnego zastosowania art. 49 k.p.k. niezbędnym jest ustalenie winy oskarżonego, gdyż jej brak mógłby uzasadniać wydanie wyroku uniewinniającego, a nie umarzającego postępowanie. (27 VII 1967 r. — V KRN 413/67).

Art. 87. Przepis art. 37 k.p.k. stanowi, że pełnomocnictwo upoważnia do prowadzenia sprawy we wszystkich instancjach, o ile nie zawiera pod tym względem wyraźnego ograniczenia. Treść więc tego przepisu wskazuje na to, że w braku wyraźnego ograniczenia pełnomocnictwo w procesie karnym stanowi upoważnienie w jak najszerszym znaczeniu tego słowa do zastępowania mocodawcy przed sądem. (17 VIII 1967 r. — V KRN 533/67).

Art. 331¹ § 1. Niemożność zasądzenia w procesie karnym odszkodowania od głównych sprawców kradzieży mienia społecznego skazanych w postępowaniu doraźnym nie przekreśla obligatoryjności zasądzenia takiego odszkodowania od skazanych w postępowaniu zwykłym na podstawie kategorycznego przepisu art. 331¹ § 1 k.p.k.

Takie zasądzenie odszkodowania nie obraża przepisów prawa cywilnego, według których wierzyciel może domagać się całości szkody od wszystkich dłużników, od kilku z nich albo od każdego z osobna. (7 sędziów 28 IX 1967 r. — V KRN 292/67).

Art. 331¹ § 2. Zasądzenie odszkodowania od paserów mienia społecznego nie jest obowiązkowe, lecz zależy od uznania sądu, gdyż następuje na podstawie przepisu art. 331¹ § 2 k.p.k. Wytyczne wymiaru sprawiedliwości i praktyki sądowej w zakresie prawidłowego orzekania kar przez sądy podają wyraźnie w części VI pkt 2,

że istnieje obowiązek pokrycia szkody i przez pasera w wysokości zagarniętego mienia społecznego, które paser nabył, przyjął lub pomógł zbyć lub ukryć. Obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym wynika również z przepisu art. 422 kodeksu cywilnego. (7 sędziów 5 I 1967 r. — V KRN 671/66).

Art. 372 § 2. Zgodnie z brzmieniem art. 372 § 2 k.p.k. rewizję co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku, a więc także przeciwko rozstrzygnięciu o karze. Skoro prokurator założył rewizję na niekorzyść oskarżonego w przedmiocie orzeczenia o winie, sąd władny był zaostrzyć wymierzoną mu karę; odmienny zaś pogląd prawny sądu stanowi naruszenie art. 372 § 2 k.p.k. (27 VII 1967 r. — V KRN 400/67).

Art. 377. Jeżeli wyrok wydany przez sąd niższego rzędu z obrazą przepisów o właściwości rzeczowej został zaskarżony tylko rewizją oskarżonego, sąd rewizyjny obowiązany jest z urzędu stwierdzić nieważność takiego wyroku i przekazać sprawę komu należy. Właściwy rzeczowo sąd pierwszej instancji, któremu sprawa zostanie przekazana, rozpoznaje ją tak jak gdyby nieważnionego wyroku nie było. (7 sędziów 7 VI 1967 r. — VI KZP 57/66).

Art. 389. Niezgłoszenie formalnego wniosku w rewizji i na rozprawie rewizyjnej o uzupełnienie przewodu sądowego przez przeprowadzenie określonych dowodów nie może pociągnąć dla strony ujemnych następstw, gdyż sąd rewizyjny, mając obowiązek dążenia do wykrycia prawdy, jest zobowiązany z urzędu do uzupełnienia przewodu sądowego wtedy, gdy z przeprowadzonych w sprawie dowodów wynika potrzeba takiego uzupełnienia i gdy mieści się ono w ramach zakreślonych przez art. 389 § 2 k.p.k. (10 VIII 1967 r. — V KRN 520/67).

Art. 408. Brak skruchy, nie stanowiąc okoliczności obciążającej, nie może pociągnąć za sobą odmowy zaliczenia aresztu tymczasowego, niskie pobudki zaś winny być uwzględnione w rozmiarach sędziowskiego wymiaru kary. (4 VII 1967 r. — IV KR 86/67).

Kodeks wojskowego postępowania, karnego

Art. 7. Sąd nie może uznać, że zachodzi brak podstaw do ścigania osoby objętej oskarżeniem, z tego powodu, iż prokurator nie objął oskarżeniem innego współsprawcy. W związku z tym sąd nie może umorzyć postępowania karnego na podstawie art. 7 § 1 k.k. W.P. tylko z tego powodu, że prokurator na podstawie tego przepisu umorzył postępowanie karne w stosunku do współsprawcy czynu objętego oskarżeniem. (10 II 1967 r. — Rw 11/67).

Art. 234. Oddalenie wniosków obrony o przeprowadzenie dowodów ze świadków mających stwierdzić tezy przeciwstawne tezie aktu oskarżenia może nastąpić tylko wtedy, jeżeli dowód z przesłuchania świadka jest z mocy ustawy niedopuszczalny (art. 59 k.w.p.k.), jeżeli okoliczności, które świadek ma stwierdzić, nie mogą mieć wpływu na treść wyroku (art. 192 k.w.p.k.) oraz jeśli sąd uzna za ustaloną okoliczność, którą według tezy dowodowej świadek ma stwierdzić (art. 234 k.w.p.k.). We wszystkich innych przypadkach sąd jest obowiązany dopuścić ofiarowane przez obronę dowody z przesłuchania świadków. (12 V 1967 r. — Rw 325/67).

Dekret z dnia 16 XI 1945 r. o postępowaniu doraźnym. (Dz. U. z 1949 r. Nr 33, poz. 244 — jednolity tekst).

Art. 10. Wniosek, prokuratora o rozpoznanie sprawy w postępowaniu doraźnym musi być postawiony już w akcie oskarżenia. Rozpoznanie sprawy w postępowaniu doraźnym na wniosek prokuratora zgłoszony dopiero na rozprawie jest niedopuszczalne. (8 VI 1967 r. — Rw 467/67).

Ustawa z dnia 20 VII 1950 r. o zmianie przepisów postępowania karnego (Dz. U. nr 38, poz. 348 z późn. zmianami).

Art. 3. Do wydania zarządzeń przewidzianych w art. 3, 4 i 6 ustawy z dnia 20 lipca 1950 r. o zmianie przepisów postępowania karnego są uprawnieni tylko prezesi właściwych sądów wojewódzkich względnie powiatowych, a przewodniczący wydziałów tych sądów nie mogą ich wydawać. (6 V 1967 r. — V KRN 360/67).

Ustawa z dnia 2 XII 1960 r. o sprawach z oskarżenia prywatnego (Dz. U. Nr 54, poz. 308).

Art. 12. Oskarżycielowi prywatnemu przysługuje na podstawie art. 12 § 1 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o sprawach z oskarżenia prywatnego jedynie zwrot połowy zryczałtowanej równowartości kosztów postępowania karnego wniesionej przez niego. (4 II 1967 r. — VI KZP 49/66).

Art. 13. Przewidziany w art. 13 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o sprawach z oskarżenia prywatnego termin trzech miesięcy odnosi się wyłącznie do wszczęcia postępowania karnego z powodu przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego. (6 IX 1967 r. — VI KZP 39/67).

Ustawa z dnia 17 VI 1966 r. o przekazaniu niektórych drobnych przestępstw jako wykroczeń do orzecznictwa karno-administracyjnego. (Dz. U. Nr 23, poz. 149)

Art. 17. Roczny termin przedawnienia przewidziany w art. 17 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o przekazaniu niektórych drobnych przestępstw jako wykroczeń do orzecznictwa karno-administracyjnego dla wykroczeń określonych w art. 1—10 tej ustawy obowiązuje w sądzie niezależnie od trybu, w jakim sprawa o powyższe wykroczenie wpływa do sądu. (7 sędziów 13 X 1967 r. VI KZP 37/67).

Art. 17. W sprawach o czyny określone w art. 1—10 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o przekazaniu niektórych drobnych przestępstw jako wykroczeń do orzecznictwa karno-administracyjnego, których rozpoznanie należy w myśl art. 32 tej ustawy do organów dotychczas właściwych, ma zastosowanie przepis art. 17 wymienionej ustawy przewidujący roczny okres przedawnienia orzekania w sprawach o te czyny jako wykroczenia. (7 sędziów 13 X 1967 r. — VI KZP 31/67).

Art. 16. Recydywa przewidziana w art. 16 § 1 pkt. 1 ustawy z dn. 17 VI 1966 r. o przekazaniu niektórych drobnych przestępstw jako wykroczeń do orzecznictwa karno-administracyjnego nie odnosi się do takiej osoby, która wprawdzie popełniła jeden z czynów określonych w art. 1—10 tej ustawy w ciągu 5 lat od uprawomocnienia się orzeczenia skazującego ją z warunkowym zawieszeniem wykonania kary za przestępstwo należące do tego samego rodzaju lub popełnione z tych samych pobudek albo w ciągu dwóch lat od uprawomocnienia się orzeczenia skazującego taką osobę z warunkowym zawieszeniem wykonania kary za wykroczenie należące do tego samego rodzaju — lecz co do której okres próby łącznie z okresem dalszych 3 miesięcy (art. 61 i 64 k.k.) lub okres próby łącznie z okresem dalszych 2 miesięcy (art. 12 ust. 2 i art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 15 XII 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym — tekst jednolity, Dz. U. nr 39/1966, poz. 233) w chwili popełnienia czynu określonego w tychże art. 1—10 już pomyślnie upłynął. (7 sędziów 12 V 1967 r. — VI KZP 26/67).

*Opracował
Stefan Kalinowski*